

ZÁCHRANNÁ STANICE PRO ZVÍŘÁTKA

Mazlivý pejsek

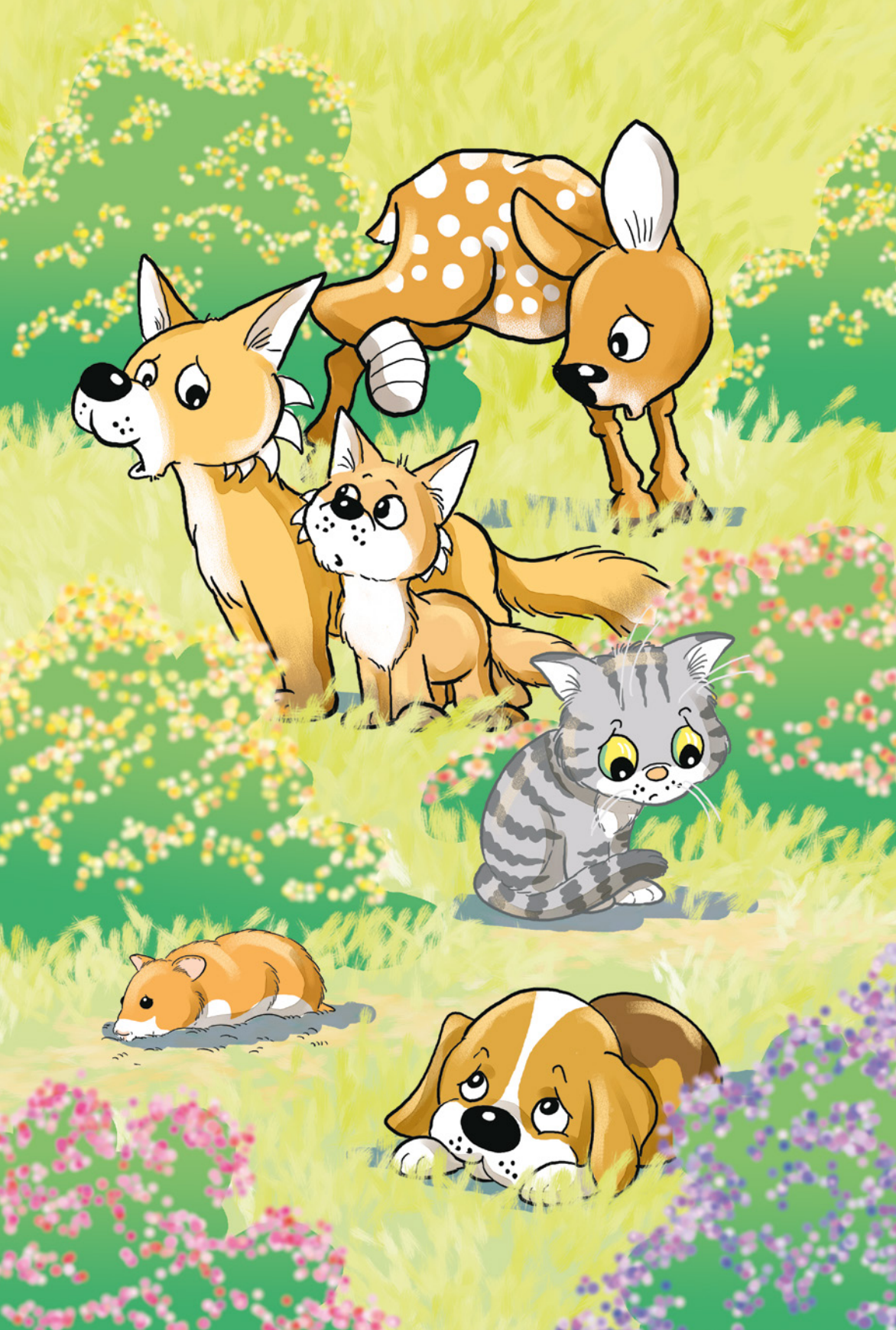

Oldřiška Ciprová

bambóok

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

bamb**oo**k

S MOURKEM JE ZLE

Robinééééé!“ rozléhal se po malém domku Amálčin sytý hlásek. Amálku vždycky bylo dřív slyšet než vidět. Robin, který se svým kamarádem Jáchymem v kuchyni řešil, co budou dnešní prázdninový den dělat, protočil oči v sloup.

„Co se děje?“ zavolal do prázdna a čekal, až se sestřička objeví.

Za chvíli do kuchyně nahlédla Amálčina blondatá kudrnatá hlava. Holčička zamrkala a vypadala přitom jako andílek, ale na Robina sestřina roztomilost dávno neplatila.

„Co tu řveš jak na lesy, Amálie?“ spustil na ni.

„Kluci, rychle se sem pojdte podívat, Mourek je nějaký divný.“

Robina okamžitě přešla chuť Amálku poučovat a spolu s Jáchymem za ní vyběhli z kuchyně.

„Je v koupelně,“ hlásila Amálka a tvářila se přitom nešťastně. Kluci nahlédli do koupelny a skutečně: Mourek netečně ležel v umyvadle a nehýbal se.

„Mourku,“ oslovil ho Robin, „Mourečku, co je s tebou?“

Kocourek, který už s dětmi deset měsíců bydlel a býval živý jako pytel blech, jen zvedl hlavu a líně se podíval na Robina. A pak mňouknul. Znělo to tak nešťastně a naříkavě, že se Amálka rozplakala.

„Co je s ním?“ ptala se bratra a upírala na Robina tázavý pohled.

„Vezmeme ho na záchrannou stanici,“ řekl Jáchym, „Hedvika má dneska službu, tak nám určitě řekne, co s ním je.“

Hedvika byla Jáchymova starší sestra a pracovala jako veterinářka na záchranné stanici pro zvířata nedaleko za vesnicí, kde děti bydlely. Všechny tři za ní často chodily a se zvířátky jí pomáhaly.

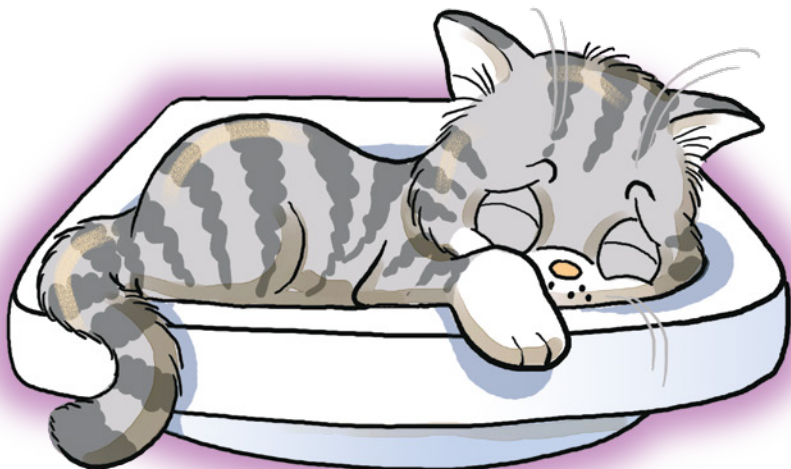
„Ano, prosím,“ naříkala Amálka a rychle běžela pro přepravku, aby do ní Mourka daly. „Zavoláme mamce?“ zeptala se pak, když přinesla přenosku pro kocourka a postavila ji na zem.

Protože byly prázdniny, děti byly dopoledne samy doma a čekaly na maminku, až přijde na oběd z práce. V tu dobu měly nakázáno, že můžou jít maximálně na zahradu, a tak se Amálka bála, aby neměly průšvih.

„Akorát by se vyděsila,“ prohlásil Robin dospěle. „A s Mourkem je zle, musíme jednat.“

Na to už neměla Amálka co odpovědět, a proto jen pokrčila rameny. Robin se opatrně natáhl pro Mourka do umyvadla a chlupatý miláček po něm seknul drápkem.

„Asi se mu nechce z umyvadla,“ řekl Jáchym.

„To vidím,“ podrbal se Robin na čele. „Ségra, zkus to ty, ty to s ním umíš.“

Amálka se na brášku nakvašeně podívala, ale pak si uvědomila, že už brzy bude žačka druhé třídy a že už je tedy dost velká. Jen si povzdechla a vzala vzpínajícího se Mourečka do náručí. Pak ho strčila do přenosky a kluci rychle zavřeli vrátka.

„To je tak, když se k tomu pustí profesionál,“ pochválila se Amálka a usmála se. Mourek ale začal v přepravce naříkat. Dětem ztuhly úsměvy na rtech.

„Rychle,“ vykřikl Jáchym, „letíme za Hedou.“

Robin popadl přepravku a vyběhl s ní do předsíně.

„Robineeeeeee, počkeeej!“ ječela za ním Amálka. „Vždyť Mourka vyklepeš!“ napomenula bratra. Robin hned zpomalil a opatrně se podíval do přenosky, jestli je Mourek v pořádku. Ten seděl uvnitř trochu zaraženě, ale hned jak vycítil, že se přenoska nehýbe, začal zase mňoukat.

Děti na sebe pohlédly a bez dalších řečí spěchaly do záchranné stanice.

PŘEHŘÁTÍ

 ak copak mi nesete, děti?“ smála se na ně Hedvika ve dveřích veterinární ordinace, která byla propojená se záchrannou stanicí. Dnes nevypadala tak unaveně jako obvykle, zřejmě neměla od rána tolik zvířecích pacientů.

„S Mourkem je zle,“ vykřikla Amálka a divoce gestikulovala, jak ukazovala na přepravku, ve které nesli svého miláčka.

„Tak můj první pacient bude dneska Mourek?“ zeptala se Heda a starostlivě se zamračila. „Pojďte dovnitř a dejte přenosku na vyšetřovací stůl.“

Robin postavil bedýnku s kocourkem tam, kam mu Hedvika řekla, a mladá lékařka přepravku otevřela. Mourek vyšel trochu našťavaně ven a rozhlížel se kolem sebe dost ostražitě. Přesto bylo vidět, jak je unavený a sotva se hýbe. Zkrátka nebyl ve své kůži. Jindy byl daleko živější a Hedvika to o něm věděla.

„Copak se ti stalo, ty puclíku?“ zašišlala na kocourka něžně.

„Ležel v umyvadle a špatně dýchal,“ řekla Amálka. „Vůbec se nehýbal. Od rána, kdy mamka odešla, tam ležel. Možná tam byl i celou noc. Napřed jsem se tam jenom chodila dívat, ale když byl takový netečný, běžela jsem za klukama.“

„Tak se na tebe podíváme. Kromě té apatie zvracel?“

„Ano, ráno musel zvracet, protože jsem to v koupelně musela uklízet,“ hlásila Amálka zodpovědně.

„Aha,“ řekla si Hedvika spíš sama pro sebe a marně zkoušela přilákat Mourkovu pozornost plyšovou myškou, kterou jindy miloval.

„Co s ním je?“ ptaly se děti vystrašeně, zatímco Hedvika Mourka dál vyšetřovala.

„Myslím, že je to jasné,“ broukla mladá veterinářka po chvíli. „Jedná se o hypertermii čili přehřátí. Příznaky má jasné, je apatický, špatně dýchá, srdeční tep má zrychlený a ještě zvrací.“

„Je to vážné?“ zeptala se Amálka a byla v ní malá dušička.

„Mourek bude v pořádku,“ uklidnila ji Hedvika a lehce se usmála. „Ale je moc dobře, že jste přišli, přehřátí může být smrtelné. Naštěstí tohle není ten vážný případ. Teď kocourka ochladíme a já vám řeknu, jak takovému stavu předcházet, a dám vám další rady, hm?“

„Dobře, Heďo,“ pípla Amálka a mrkla na Robina, který taky stál jak přimražený.

„Víte, kočky milují teplo,“ začala Hedvika a píchla při tom Mourkovi pod kůži nějaké vitamíny. Už jen to, že se při pohledu na injekci nevzpíral, svědčilo o jeho špatném stavu. Jindy vyváděl jako pomínutý. „Toho jste si asi všimli. Vyhřívání na sluníčku patří mezi jejich nejoblíbenější činnosti. Někdy mi přijde, že kočky se snad už rodí s určitým radarem na teplo,“ pousmála se lékařka.

„To je pravda,“ přihlásil se o slovo Robin. „Mourek najde to nejteplejší místo úplně neomylně – třeba jen pruh slunce na parapetu. Vždycky ho zmerčí a během chvíle

už si nahřívá svůj kožíšek.“ Robin Mourka starostlivě pohladil.

„No právě, jenže během horkých letních dní, jako máme teď, to ale mazlík nemusí s mírou nahřívání odhadnout a může dojít k přehřátí organismu, což se tady bohužel stalo,“ dodala Heda. „Píchla jsem mu nějaké vitamínky a dáme mu nadýchat chladný vzduch z lednice.“ Hedvika vzala Mourka a posadila ho na vysokou židli, se kterou ho přenesla k lednici. Tu na kocourka otevřela a ten konečně začal po chvíli reagovat. Začal číchat do vzduchu. „No vida!“ zajásala Hedvika. „Jak ležel v tom umyvadle, tak to už se chladil, ale už bylo pozdě. Někdy to prostě kočka moc dobře neodhadne. Přesto základem je, aby měl pořád pitnou vodu a temné místo, kam se může schovat. A kdyby se vám zdál opět přehřátý, tak...“

„Můžu na něj třeba položit mokrý ručník?“ zeptala se Amálka, která vždycky toužila stát se veterinářkou, a tak ji poskytnutí první pomoci pro zvířátko zajímalo.

„Jen to ne,“ zarazila ji Hedvika. „Krevní kapiláry, které má kočka v podpaží, se chladem z mokrého hadru smrští a teplo se začne vracet zpět do těla. Všeobecně platí, že zvířátko – nejen kočky – musíte ochlazovat velmi pomalu.“

„Kdy si budeme moct Mourka vzít domů?“

„Ještě chvíli ho necháme nasát vzduch z lednice a pak si ho můžete odnést, doma mu jen na podlahu rozprostřete mokrý ručník a on už si na něj sám vleze, jak a kdy bude potřebovat,“ řekla Hedvika vesele. „Nebyl na tom tak špatně jako jiná zvířátka, která se přehřejí. A pro některá už je bohužel pozdě,“ pokrčila pak mladá veterinářka smutně rameny.

ŠTĚŇÁTKO

rovna včera přivezli malé štěňátko, které bohužel muselo zůstat na kapačkách, a chvíli jsme se báli, že se z toho nedostane,“ dodala pak Hedvika a v jejím hlase zazníval špatně skrývaný vztek.

„Copak se mu stalo?“ zeptal se Robin s očima navrch hlavy.

„Můžeme ho vidět?“ chtěl vědět Jáchym.

„Myslím, že ano,“ kývla Heda, „určitě bude spinkat.“

Hedvika vzala Mourka od lednice a postavila ho tlapkami na studenou dlážděnou podlahu. Chvíli tam stál, ale pak se pohnul směrem k Amálce.

„Vidíš? Mourek bude určitě v pořádku, jen to prostě na tom sluníčku přehnal.“

„Heďo?“ zeptala se Amálka opatrně.

„Copak, broučku?“

„Zdá se mi, že jsi na toho pejska, co se na něj jdeme podívat, našťvaná.“ Amálce ležel v hlavě veterinářčin zvláštní tón, který předtím použila.

„Našťvaná jsem, ale ne na pejska, ty popleto,“ vzdychla Hedvika. „Jsem našťvaná na majitele toho pejska. Každé léto je to stejné. Pořád se všude říká, jak se nemají děti a zvířata nechávat v rozpáleném autě, že stažená okénka nestačí, že se z auta stane do deseti minut peklo. Stejně to není nic platné a lidi jsou nepoučitelní. Tolik zbytečných tragédií! Tohle štěňátko mělo jen štěstí, že šel kolem pán, který se moc nerozpakoval.“

„Jak to?“ vložil se do toho Robin zvědavě.

„Prostě vzal kámen a rozbil okénko,“ pokrčila Hedvika rameny.

„Ty jo!“ řekl Jáchym. „Ten je hustej.“

„Zachránil štěňátku život. Než by přijela policie, bylo by pozdě.“

„A co ten majitel?“

„Mladej kluk. Byl si koupit v hypermarketu sluchátka a na psa zapomněl. Pitomec jeden, bulel tu jak malej, co pejskovi provedl a že mu psa vezmou,“ ulevila si Hedvika.

„Teď bude trpět on i to štěně.“

„To je dobře, že mu ho vezmou!“ vykřikla Amálka načuřeně.

„Ano, jedná se o trestný čin týrání zvířete. Takže možná dostane ještě pořádnou pokutu.“

„Dobře mu tak,“ přisadil si Jáchym.

„Dejte Mourka do přepravky a postavte ji na zem, ať tam má kocourek chladno od podlahy. Pak se půjdeme podívat na to štěně,“ rozhodla Hedvika a otevřela dveře do místnosti s kotci, v nichž byli malí pacienti.

MAZLIVÝ PEJSEK

Děti trochu bázlivě vešly za mladou zvěrolékařkou dovnitř. Už tady leccos zažily a viděly tu různě nemocná zvířátka. Dnes byly všechny kotce plné – až na jeden. Nejdřív to vypadalo, že tam nikdo není, ale pak se uvnitř kotce něco hnulo a děti přistoupily blíž.

Uviděly malého pejska, který měl v přední tlapičce zavedenou kanylu a smutně se na ně díval. Když děti začaly mluvit, pejsek trošku nastražil uši a chtěl zvednout hlavku, ale bylo to zjevně nad jeho síly.

„Jé!“ roztála hned Amálka, když uviděla štěňátko. „Chudínek malý,“ brebentila soucitně a přes mříž štěňátko pohladila.

„Je nádherný, ale smutný,“ pípl Robin.

„Malý bígl, jmenuje se Fido,“ pokývla Hedvika hlavou. „Bíglové jsou velice akční pejsci, tak mi srdce trne, když vidím, jak je to štěně laxní. Ale věřím, že z nejhoršího je venku. Za chvíli zase dostane kapačku a podle mě mu bude pořád líp a líp,“ uklidňovala Hedvika děti.

Najednou se stalo něco, co nečekala ani veterinářka. Malý pejsek se zvedl, vyštěkl a přišel až k mříži. Bylo vidět, že ho to stojí námahu, a Amálka se očima zeptala Hedviky, jestli může otevřít kotec. Ta jen kývla a Amálka pejskovi otevřela.

A Fido Amálce bez dalších okolků skočil do náruče.

„Teda,“ neměla Hedvika jiných slov, „skvěle, Amy.“

Šťastná Amálka Fida pohladila a on se k ní ještě víc přitulil. Pak zaklonil hlavu a olízl Amálce krk.

„To je ale mazlivý pejsek,“ zachichotala se Amy. „Jsi mazlík, vid', Fido,“ zářila holčička. Ale Fido neodpověděl, protože Amálce v náručí usnul.

Amálka ho položila zpět do kotce, aby štěně neprobudila, a zavalily ji smíšené pocity.

„Co s ním bude?“ zeptal se Jáchym a Amálka se po něm otočila, protože jí vzal otázku z pusy.

„To ještě nevím, děti. Teď řešíme, aby se uzdravil. Fido je velmi slabý a do doby, než bude úplně zdravý, zůstane tady na stanici. Pak asi bude nabídnut k adopci, protože původnímu majiteli už se vrátit nemůže.“

„A můžu se na něj chodit dívat?“ chtěla vědět Amálka. Okamžitě si pejska zamilovala.

„Můžeš, Amy, ale žádné citové vazby, holčičko,“ upozornila ji Hedvika, „víš, že pejska ještě s Robinem mít nesmíte. Vaši rodiče mi to několikrát připomínali.“

„Já vím,“ vzdychla Amálka smířlivě, ale uvnitř s tím zas tak smířená nebyla.

